Ճիւղ մ’ոլոռի կարկառուն
Մինչեւ ճակտին կը հասնէր.
Երիտասարդ կուրծքին վրայ
Կար վէրք մը խոր, եւ թերաքամ ափին մէջ
Դաշոյն մը նոյն իր արիւնէն ժանգոտած.
Աչքերը, բաց, միապաղաղ, կարծես դեռ
Կը նայէին փախած հոգւոյն ետեւէն.
Եւ թուխ մազերն իր խառնակ,
Արիւնաթաթախ, շըրջասփիւռ,
Կը մնային պի՛նդ մածանուած այն սեւ գետնին:
Ես հոն կանգուն կը խորհիմ՝
Թէ սիւնն էր ինք այս յարկին, բո՛ցն օճախին,
Որ յաղթուեցաւ, որ բիրտ ուժին տակ տեսաւ
Ծալլըւումն իր գուճերուն.
Եւ մընաց ա՛յսպէս ահաւոր եւ մինակ՝
Ըսպասելով ընդունա՛յն
Իրեններուն արցունքին,
Որոնք իր սեւ բախտին եղան բախտակից.
Մորթըւեցան այրերն, հարսերը բոլոր
Հանուեցան լեռն՝ հոն լալու
Ճերմակութիւնն իրենց մարմնոյն լըլկըւած.
Իսկ ծերուկ հօր յետին մոխիրն արդ գուցէ
Թոնիրին մէջ կը սըրսփայ դեռ ջերմաջերմ.
Իսկ իր մարմինն երկա՛ր ատեն անտերունջ,
Այսպէս առանց շիրմի, առանց աղօթքի,
Կը մընայ լուռ, եւ կէսն արդէն խաթարուած.
Միայն կատուն տիրասէր,
Տան գորշ կատուն, նիհար, նօթի, անդադար
Կը մըլաւէ շուրջն անոր,
Եւ լի գութով մը կը սպառնայ, կը վանէ
Չորս դին երամ մ’ագռաւներու աղմըկոտ՝